

4 «ἄκρα δὲ τοῦ Ταυγέτου Ταλετὸν ὑπὲρ Βρυσεῶν ἀνέχει». Ἐν τῷ λεξικῷ τοῦ Ἡσυχίου φέρεται «Βρύσια: πόλις».

Χαλκεάτης ἐκ τοῦ Χάλκεια καὶ Παρωρεάτης ἐκ τοῦ Παρώρεια.

Στέφ. Βυζ. σελ. 681, 15 «Ἔστι καὶ Κορίκις Χάλκεια, ἧς τὸ ἔθνικὸν Χαλκεάτης, ὡς Κρατερῶ δοκεῖ». σελ. 509, 7 «Παρώρεια: πόλις Ἀρκαδίας—Οἱ πολῖται Παρωρεῖς. Νικόλαος δὲ Παρωρεάτας φησὶν. Ἔστι καὶ Μακεδονίας πόλις. Τὸ ἔθνικὸν Παρωραῖοι. Ἄλλὰ καὶ Παρωρείτας, ὡς Δικαιαρχείτας καὶ Σαμαρείτας»¹. Ἐν ἐπιγραφαῖς εὐρίσκεται οὐ μόνον Χαλκεῦται ἀλλὰ καὶ Χαλκειᾶται καὶ Χαλκιᾶται²: Παρὰ Στράβωνι Η', γ', 18 «ἐλέγοντο δὲ Παρωρεᾶται τινὲς τῶν ἐν τῇ Τριφυλίᾳ κατέχοντες ὄρη» τάντίγραφα ἔχουσι Παρωνάται ἢ Παρονάται³. Ἐν τοῖς κώδιξι τοῦ Ἡροδότου φέρεται Παρωρεάτας (Δ', 148) καὶ Παρωρεῆται ἢ Παρωραιῆται (Η', 73). Κατὰ τὴν Ἰωνικὴν διάλεκτον λέγεται οὐχὶ Παρωρεᾶται ἀλλὰ Παρωρεῆται, ὡς Λεπρεῆται, Ὀρνεῆται, Τεγεῆται, Σπαρτιῆται, Κροτωνιῆται, Ποσειδωνιῆται, Ποτιδαιῆται, Πιτανῆται. Πρὸς καὶ Στέφ. Βυζ. σελ. 472, 9 «καὶ Νεμεήτης ὁ Ζεὺς καὶ Νεμεῆται». Ἐν βιβλ. Ε', κεφ. 68 μνημονεύων ὁ Ἡρόδοτος τὰς ἐπωνυμίας τῶν Σικυωνίων φυλῶν ἐνόμισεν, ὡς φαίνεται, ἀναγκαῖον νὰ μὴ μεταβάλη τοὺς Δωρικοὺς καὶ οὕτως εἶπεῖν ἐπισήμους τύπους. Γράφει δὲ «Οὔτοι μὲν δὴ Ἀρχέλκοι ἐκαλέοντο, ἕτεροι δὲ Ὑᾶται, ἄλλοι δὲ Ὀνεᾶται, ἕτεροι δὲ Χοιρεᾶται—Μετέπειτεν μέντοι λόγον σφίσι δόντες μετέβαλον ἐς τοὺς Ὑλλέας καὶ

1 Ἴδε τὰ ἐν τοῖς ἔμπροσθεν γεγραμμένα σελ. 54 σημ. Ἐν τοῖς ἀντιγράφοις κεῖται πλημμελῶς Παρωρίτας ἢ Παρωρίται καὶ Δικαιαρχίτας. Ἐν σελ. 422, 1 ἔχουσι τάντίγραφα καὶ τὴν ὀρθὴν γράφην «παρὰ δὲ Λυδοῖς Λυκοσθενείτης, ὡς Δικαιαρχείτης» καὶ τὴν ἡμαρτημένην «Λυκοσθενίτης, ὡς Δικαιαρχίτης», ἐν δὲ σελ. 527, 12 μόνην τὴν ψευδῆ Πλεισταρχίτης ἢ Πλισταρχίτης, οὐχὶ δὲ καὶ τὴν ἀληθῆ Πλεισταρχείτης. Καὶ παρὰ Πausanias Δ', λδ', 9 ἐγράφετο κοινῶς Λυκωρείταις ἀντὶ τοῦ Λυκωραίταις. Πρὸς Στέφ. Βυζ. σελ. 422, 17.

2 Ἴδε Βοίικιον Πολιτ. Οἶκον. Ἀθην. Τόμ. Β', σελ. 712. Δινδόρφιον Θησ. Στεφ. Τόμ. Η', σελ. 1258 καὶ Μεινέκιον Στεφ. Βυζ. σελ. 682.

3 Καὶ παρὰ Πλινίῳ IV, 10, 6 ἀνεγινώσκατο πρότερον Paroatæ ἀντὶ τοῦ Paroreatæ. Ἴδε Σείβελιν Pausan. Η', λε', 6 (σελ. 308).

Παμφύλους καὶ Δυμανάτας»¹. Ἐκ τοῦ παρώρεια παράγωγον παρωρείτης ἀπαντᾷ ἐν ἐπιγράμματι Ἀπολλωνίδου τοῦ Σμυρναίου ἐν Ἀνθολογ. Πλαν. 235:

Πάν ὁ παρωρείτης, αὐτόξυλος, ἀρνεοβοίνης.

Πρβ. Στέφ. Βυζ. σελ. 64, 1 «Ἀκρώρεια: ἄκρον ὄρους, ἐν ᾧ οἱ οἰκοῦντες Ἀκρωρεῖται. Οὕτω δὲ παρὰ Σικυωνίοις ἐτιμάτο (ὁ Διόνυσος). Ἐκαλεῖτο δὲ παρὰ μὲν Σικυωνίοις Ἀκρωρείτης, παρὰ δὲ Μεταποντίνοις Ἐρίφιος. Ἀπολλόδωρός φησιν».

Ἀντεάτης ἐκ τοῦ Ἀντεια.

Στέφ. Βυζ. σελ. 98, 1 «Ἀντεια: πόλις Ἰταλίας ὑπήκοος Ῥωμαίων. Ἐκλήθη δὲ ἀπὸ Κίρκης παιδός. Ὀδυσσέως γὰρ καὶ Κίρκης υἱοὶ τρεῖς, Ῥῶμος, Ἀντείας, Ἀρδείας². Ὁ πολίτης Ἀντεάτης, ὡς Ἀρδεάτης. Ἔστι καὶ Ἀντιον πόλις οὐδετέρως μετὰ Λωρεντόν τῆς Ἰταλίας. Τὸ ἐθνικὸν Ἀντιεύς, ὡς Σουνιεύς». Ἀλλὰ σελ. 115, 17 «Ἀρδέα³: κατοικία τῆς Ἰταλίας. Στράβων πέμπτη. Ἐκλήθη ἀπὸ ἐνὸς τῶν παίδων Ὀδυσσέως καὶ Κίρκης—Οἱ οἰκοῦντες Ἀρδεᾶται». Τοῦ Ἀρδεᾶται γίνεται χρῆσις ὑπὸ τε τοῦ Πολυβίου καὶ ὑπ' ἄλλων, τοῦ δ' Ἀντεᾶται ὑπ' οὐδενός, καθ' ὅσον ἡμεῖς γινώσκομεν, ἀλλ' Ἀντιᾶται ἀντ' αὐτοῦ ἀπαντᾷ. Πολύβ. Γ', κβ', 1: Ἀρδεατῶν Ἀντιατῶν. Γ', κδ', 16: Ἀρδεάτας Ἀντιάτας. Στράβ. Ε', γ', 5: Ἀρδεατῶν-Ἀρδεᾶται. Πλούτ. Καμίλλ. ΚΓ': Ἀρδεατῶν-Ἀρδεάτας (Πρβ. καὶ ΚΔ', κτλ.). Διον. Ἀλικ. Ῥωμ. Ἀρχ. Β', 72: Ἀρδεατῶν (Πρβ. καὶ Δ', 7, κτλ.). Ἀππιαν. Ἰταλ. Η', 2: Ἀρδεατῶν (Πρβ. καὶ Ἐμφυλ. Β', 50). Πλούτ. Κοριολ. Θ': Ἀντιατῶν. Διον. Ἀλ. Ῥωμ. Ἀρχ. Δ', 49:

1 Πρβ. Δινδόρφιον π. Διαλ. Ἡροδ. σελ. VII. Βρεδῶδιον π. Διαλ. Ἡροδ. σελ. 125 καὶ Βαίριον Ἡροδ. Τόμ. Β', σελ. 561 ἐκδ. 6'.

2 Οἱ κώδικες ἔχουσι «Ῥῶμον, Ἀντειαν, Ἀρδιαν» καὶ «Ῥῶμος, Ἀντεια, Ἀρδικος» καὶ «Ῥῶμος, Ἀντεια, Ἀρδεια». Ὁ Μεινέκιος ἐξέδωκεν «Ὀδυσσέως γὰρ καὶ Κίρκης υἱοὺς [γενέσθαι] τρεῖς, Ῥῶμον Ἀντεῖαν Ἀρδείαν». Πρβ. Διονύσ. Ἀλικ. Ῥωμ. Ἀρχ. Α', 72 (σελ. 183) «Ξεναγόρας δὲ ὁ συγγραφεὺς Ὀδυσσέως καὶ Κίρκης υἱοὺς γενέσθαι τρεῖς, Ῥῶμον, Ἀντιαν, Ἀρδέαν (ἢ Ἀρδείαν)».

3 Ἐν τοῖς ἀντιγράφοις τονίζεται Ἀρδεα, ἀλλ' ἡ ὀρθὴ γραφή εἶνε Ἀρδέα. Στράβ. Ε', γ', 5 «ὑπέρεκται δὲ τούτων ἢ Ἀρδέα». Ε', δ', 11 «μέχρι τῆς Λατίνης τῆς περὶ Ἀρδέαν» (Πρβ. καὶ Ε', γ', 2). Διον. Ἀλ. Ῥωμ. Ἀρχ. II', 5 «ταῦτ' εἰπὼν εἰς πόλιν Ἀρδέαν ὤχετο».

Ἀντιᾶται (Πρβ. καὶ Γ', 92-4 καὶ Θ', 56-60. 62). Σχηματίζεται δὲ τὸ Ἀντιᾶτης-Ἀντιᾶται ἐκ τοῦ Ἀντιον¹, ὡς τὸ Λαβινιάτης-Λαβινιάται ἐκ τοῦ Λαβίνιον, κτλ. Στέφ. Βυζ. σελ. 405, 3 «Λαβίνιον: πόλις Ἰταλίας—Τὸ ἔθνικόν Λαβινιάτης. Λέγονται καὶ Λαβινιάται». Τῷ Ἀρδεάτης-Ἀρδεᾶται ἐκ τοῦ Ἀρδέα ὅμοιον εἶνε τὸ ἐκ τοῦ Ἑλέα γινόμενον Ἑλεᾶτης-Ἑλεᾶται, κτλ. Οὐκ ὀλίγα δ' ἔθνικα εἰς ΕΑΤΗΣ-ΕΑΤΑΙ ὑπέρχουσιν, ὧν τὰ πρωτότυπα περικοῦνται εἰς ΕΑ ἢ ΕΑΙ, οἷον Ἀσεᾶτης, Γαθεᾶτης, Δασεᾶτης, Θυρεᾶτης, Κεδρεᾶτης, Κροκεᾶτης, Μακαρεᾶτης, Πλυρεᾶτης, Ταριχεᾶτης, Τεγεᾶτης, Τενεᾶτης², Τυπαρεᾶτης, κτλ.

¹ Ἀντῖα μνημονεύεται ὑπὸ τοῦ Στεφάνου ἐν σελ. 15, 7. Πρβ. καὶ Λέντζιον Ἡρωδία ν. Τόμ. Α', σελ. 286 καὶ Μεινέκιον Vindic. Strab. σελ. 47.

² Στέφ. Βυζ. σελ. 202, 7 «Γενέα: κώμη Κορίνθου. Ὁ οἰκῆτωρ Γενεᾶτης. Ἄφ' οὗ παροιμία εὐδαίμων ὁ Κόρινθος, ἐγὼ δ' εἶην Γενεᾶτης—Τινὲς δὲ Τενέα γράφουσι». Τὸ Γενέα-Γενεᾶτης οὐδὲν ἄλλο εἶνε ἢ πλημμελής γραφή τοῦ Τενέα-Τενεᾶτης (Στράβ. Η', ς', 22 καὶ ἄλλ. Ἴδε Μεινέκιον Ἄλεξ. Ἀναλ. σελ. 287), ὡς τὸ ἐν σελ. 597, 19 «Γάβιοι: πόλις Ἰταλίας, ἐν ἧ οἱ περὶ Ῥέμον ἐπαιδεύθησαν» τοῦ Γάβιοι. Τὸ Γ καὶ Τ πλειστάκις συνεχύθησαν ἐν τοῖς ἀντιγράφοις, ΓΕ-ΤΕ, ΓΑΡ-ΤΑΡ, ΜΕΓΑ-ΜΕΤΑ, κτλ. κτλ. Ῥήτ. Ουαλζ. Τόμ. Β', σελ. 655, 22 «ἦν πρώτην ἐώρων οἷ τε διὰ θαλάσσης προσιόντες καὶ τοῖς αἰγιαλοῖς κατάρροντες οἷ τε διὰ τῆς ἐκεῖσε ἀφικνούμενοι». Γρ. «οἷ τε διὰ ΓΗΣ κτέ.», κτλ. Εὔστάθ. σελ. 1881, 18 «Ὅτι δὲ τὸ ἈΓΑΙΟΜΕΝΟΥ καὶ ἈΤΑΙΟΜΕΝΟΥ γράφεται—οἱ παλαιοὶ δηλοῦσι κριτικοί». Ἐτυμ. Μέγ. σελ. 162, 15 «ἈΤΑΙΩ: τὸ θαυμάζω καὶ ἐκπλήττομαι:

ἀταιομένου κακὰ ἔργα».

Ἡ ὀρθὴ γραφή εἶνε ἀγαιομένου. Γαλην. Τόμ. ΙΕ', σελ. 844 «Δύο γραφαὶ εἰσι τῆς ἘΠΙΓΙΝΕΣΘΑΙ λέξεως, μία μὲν διὰ τοῦ Γ στοιχείου τῆς τρίτης συλλαβῆς γεγραμμένης, ἄλλη δὲ διὰ τοῦ Γ. Ἀλλ' ἐάν τε κατὰ τὴν προτέραν ἘΠΙΤΕΙΝΕΣΘΑΙ λέγη—ἐάν τε κατὰ τὴν δευτέραν ἘΠΙΓΙΝΕΣΘΑΙ κτέ.». Τόμ. ΙϚ', σελ. 585 «Ἐν τισι δ', ὡς ἔφην, τῶν ἀντιγράφων οὐ διὰ τοῦ Τ γέγραπται, ΤΟΝΩ διέρχεται τὸ κενούμενον, ἀλλὰ διὰ τοῦ Γ, ΓΟΝΩ εἶκελον, τουτέστι γόνω ὅμοιον».

Καὶ ἄλλαι κακαὶ ἀναγνώσεις εὑρίσκονται ἐν τοῖς ἔθνικοις τοῦ Στεφάνου, οἷον σελ. 174, 17 ΒΟΜΙΣΚΩ ἀντὶ τοῦ ΒΟΜΙΣΣΩ, σελ. 409, 2 ΛΑΛΙΣΑΝΔΑ ἀντὶ τοῦ ΔΑΛΙΣΑΝΔΑ, κτλ. Ἀλλὰ τὸ πάντων γελοιοτάτον κεῖται ἐν σελ. 128, 4 «Ἀρτεᾶται: γένος Περσικόν. Ἡρόδοτος πρώτη». Πρβ. σελ. 127, 9 «Ἡρόδοτος Ἀρτεᾶτας αὐτοὺς καλεῖ διὰ τοῦ Ε φίλου» καὶ σελ. 435, 14 «Μάσπιοι: ἔθνος Περσικόν, ὡς εἴρηται ἐν τῷ περὶ Μαραφίων, Ἀρτεατῶν καὶ Πασαργαδῶν». Παρ' Ἡροδότῳ Α', 125 φέρεται «Ἔστι δὲ τάδε, ἐξ ὧν ὄλλοι πάντες ἀρτεᾶται Πέρσαι: Πασαργάδα, Μαράφιοι, Μάσπιοι». Τὸ ῥῆμα ἈΡΤΕΑΤΑΙ, τουτέστιν ἤρτηνται, ἐξέλαβεν ὁ Στέφανος ὡς ὄνομα γένους Περσικοῦ!

Στέφ. Βυζ. σελ. 70, 3 «Ἔστι καὶ ἄλλο ἐθνικὸν Ἀλεάτης, ὡς τῆς Τεγέας Τεγεάτης». σελ. 185, 8 «Τὸ ἐθνικὸν (τοῦ Βρέα) ἔδει Βρεάτης. Ἔστι δὲ Βρεαῖος παρὰ Θεοπόμπῳ εἰκοστῷ τρίτῳ». σελ. 200, 8 «Κατὰ ἀναλογία δ' ἔδει (τὸ ἐθνικὸν τοῦ Γέκ) Γεάτης, ὡς Τραγεάτης». σελ. 630, 9 «Τὸ ἐθνικὸν Τραγεάτης, ὡς Τεγεάτης», κτλ. Πρὸς καὶ Μαλεάτης, Μιδεάτης, Κορσεάτης, Ὑδρεάτης, κτλ.¹ Λέγεται προσέτι Λεπρεάτης ἐκ τοῦ Λέπρεον, Πτελεάτης ἐκ τοῦ Πτελεόν, Ἐρινεάτης ἐκ τοῦ Ἐρινεός, Φερεάτης ἐκ τοῦ Φερεός καὶ Πανεάτης ἐκ τοῦ Πανεάς. Περὶ τοῦ Μοψεάτης ἴδε Στέφ. Βυζ. σελ. 116, 15. σελ. 459, 2 καὶ σελ. 525, 2. Ἐν σελ. 665, 19 γίνεται μνεία τοῦ Φιλεάτης, περὶ οὗ γράφει τινὰ ὁ Μεινέκιος ἐν ταῖς σημειώσεσι. Τὸ ἐν λ. Βήγη κείμενον Κερεάτης νομίζεται ὑπὸ τοῦ Ὁθ. Σνειδήρου (Καλλιμαχ. Τόμ. Β', σελ. 270) παραφθορὰ τοῦ Κεραϊάτης.

Πρὸς καὶ σελ. 32, 19 «Ῥικνός Ἀζώρειαν αὐτὴν φησιν. Ἡ Ἀζωρεάτης, ὡς Βοττεάτης, ἢ Ἀζωρεύς, ὡς Ἀλεξανδρεύς». σελ. 39, 3 «Τὸ ἐθνικὸν ἀπὸ μὲν δισυλλάβου Αἰγαῖος, ἀπὸ δὲ τρισυλλάβου εὐρηται καὶ οὕτως Αἰγεάτης»². σελ. 409, 15 «Λάμπεια: ὄρος Ἀρκαδίας—Τὸ ἐθνικὸν δύναται καὶ Λαμπειάτης καὶ δίχα τοῦ Ι». Τῷ Λαμπειάτης ἐμπερῆ μνημονεύονται ἱκανὰ ὑπὸ τοῦ Στεφάνου, οἷον σελ. 13, 9 «Ὡστε εἶναι τοῦ Ἀγάμμεια Ἀγαμμειάτης, ὡς τὸ Ζελεϊάτης». σελ. 23, 9 «Τὸ δὲ ἀγυιάτης ὡς Κορώνεια Κορωνειάτης, Καρυάτης, Καυλωνειάτης»³. σελ. 60, 15 «Ἀκμόνεια, ἀφ' ἧς Ἀκμονειάτης». σελ. 89, 12 «Ἀμφιγένεια—Τὸ ἐθνικὸν Ἀμφιγενειάτης διὰ τὸν Πελοποννήσιον χαρακτηῖρα ἢ καὶ Ἀμφιγενεύς» (Πρὸς καὶ Εὐστάθ. σελ. 297, 24). σελ. 160, 17 «Βατίεια—Τὸ ἐθνικὸν Βατιεύς καὶ Βατιειάτης». σελ. 203, 9 «Γεράνεια—Τὸ ἐθνικὸν Γερανεύς ἢ Γερανειάτης τῷ τύπῳ τῆς χώρας». σελ. 295, 3 «Ζέλεια—Τὸ ἐθνικὸν Ζελείτης. Ἡρωδιανὸς δὲ Ζελειατῶν φησίν. Ἔστι γὰρ Ζελεϊάτης καὶ Ζελείτης» (Πρὸς καὶ Εὐστάθ. σελ. 354, 10). σελ. 381, 13 «Κράνεια—Τὸ ἐθνικὸν

1 Ἰδὲ τὰ ἐν σελ. 76-7 γεγραμμένα.

2 Γραπτέον ἴσως «ἀπὸ δὲ τρισυλλάβου, εὐρηταὶ γὰρ καὶ οὕτως, Αἰγεάτης».

3 Ἄλλὰ σελ. 369, 20 «Ὁ πολίτης Καυλωνειάτης, ὡς Ἀπολλωνιαίτης».

κόν Κρανειάτης, ὡς Μαρειάτης¹, ὡς φησι Σοφοκλῆς Λαρισκίους».

1 Ὁ Μεινέκιος πεισθεὶς τῷ Γαβηλίῳ ἐξέδωκε Μαλειάτης ἐκ τοῦ Μάλεια. Περὶ τοῦ τύπου Μαλειότης διαλαμβάνει ὁ Μεινέκιος ἐν σελ. 42 καὶ 429. Πρὸς καὶ Ἀρήνσιον Σχολ. Θεοκρ. σελ. 523 καὶ Ὁθ. Σνειδῆρον Καλλιμ. Τόμ. Β', σελ. 586. Παρὰ Ψευδορφέϊ Ἀργ. 1371 φέρουσι τάντίγραφα κακῶς Μαλειώτιδας ἀντὶ τοῦ Μαλεῖτιδας. Ἴδε Ἑρμαννὸν Ὀρφικ. σελ. 50 καὶ Λοβέκιον Φρυγίχ. σελ. 700.

Οὐδὲν δὲ κωλύει νὰ ἐλεγχοῦσιν ἐνταῦθα παράδοξά τινα σφάλματα τοῦ μακαρίτου Ἀσωπίου, ὅστις ποιούμενος λόγον περὶ τοῦ ἀρσενικοῦ Μαλέας ἐν τοῖς πολυθρυλήτοις Σουτσεῖσι γράφει σελ. 26:

29, ὁ Μαλέας. Μόνον θηλυκῶς ἐκφέρεται τὸ ἀκρωτήριον τοῦτο ἐλ-
ληνιστῆ, ἐνικῶς τε καὶ πληθυντικῶς, ἡ Μαλέα καὶ αἱ Μαλέαι,
Μαλεῖται Ἴωνικῶς.

Τὰ διὰ διφθόγγου γραφόμενον πληθυντικὸν οὐδέποτε ἐτονίσθη ἐπὶ τῆς παραλήγουσας. Λέγεται μὲν ἡ Μαλέα αἱ Μαλέαι, ἀλλ' ἡ Μάλεια αἱ Μάλειαι, οὐχὶ αἱ Μαλεῖται. Ὀδύσσ. Ι, 80 καὶ Ὑμν. εἰς Ἀπόλλ. 409: Μάλειαυ. Ὀδύσσ. Γ, 387 καὶ Δ, 514: Μαλειάων. Τ, 187: Μαλειῶν. Στέφ. Βυζ. σελ. 429, 16 «Μαλέα: ἄκρα πρὸς τῇ Πελοποννήσῳ. Καὶ Μάλεια διὰ διφθόγγου». Εὔσταθ. σελ. 1390, 28 «ὡς λόγῳ καὶ ἡ Μάλεια τὸ ὄρος καὶ νῆσος ἡ Κρήτη Μάλειαι καὶ Κρήται λέγονται». σελ. 1468, 12 «Λέγεται δὲ καὶ Μάλεια ἐνικῶς καὶ Μάλειαι πληθυντικῶς πρὸς ἔμφρασιν τοῦ κατὰ τὸ ἀκρωτήριον μεγέθους» (Πρὸς καὶ σελ. 1507, 7). Σχολ. Ἰλ. Φ, 493 «πέλεια ὡς Μάλεια καὶ Θάλεια τρίτη ἀπὸ τέλους ἡ δῆστα». Ἐν ἐπιγράμματι τοῦ Ἀρχίου Ἀνθολ. Παλατ. Ζ', 214 φέρεται «πρηῶνι Μαλείης». Παρὰ δ' Ἡσυχίῳ κεῖται «Μαλία: ἀκρωτήριον τῆς Λακωνικῆς».

Εἶνε δ' ὁ διφθογογραφούμενος τύπος ἐπικός, οὐχὶ Ἴωνικός. Περὶ Ἡροδότῳ ἀναγινώσκειται ἐν μὲν Α', 82: Μαλειῶν, ἐν δὲ Δ', 179 καὶ Ζ', 168: Μαλέων. Ἀλλ' ἡ ἐπική καλουμένη διάλεκτος, δύναται νάπαντήση τις, εἶνε ἡ ἀρχαία Ἴωνική. Ἔστω. Δὲν φαίνεται ὁμως εὐλογώτατον καὶ ἀναγκαιότατον νὰ μηνύηται σαφῶς καὶ εὐκρινῶς ἂν χρησίμους τις φέρηται ἐν τῇ ἀρχαίᾳ ἢ ἐν τῇ νέᾳ Ἴωνικῇ διαλέκτῳ; Δὲν κατορθοῦται δὲ τοῦτο κάλλιστα διὰ τῶν λέξεων ἐπικός, ἐπική, κτλ. (ἤγουν ἀρχαῖος Ἴωνικός, κτλ.) καὶ Ἴωνικός, Ἴωνική, κτλ. (ἦτοι νέος Ἴωνικός, κτλ.); Σημειωτέον δ' ὅτι καὶ Ταριχέων-Ταριχέας ἔγραψε περὶ Ἡροδότῳ Β', 15 καὶ 113 ὁ Δινδόρφιος π. Διαλ. Ἡροδ. σελ. XII κέξ. Ἀλλ' ὁ Βρεδδίδιος διατείνεται π. Διαλ. Ἡροδ. σελ. 184 ὅτι ἡ γνησία γραφή εἶνε Ταριχηέων καὶ Ταριχηέας. Πρὸς καὶ Βαίριον Ἡροδ. Τόμ. Α', σελ. 461 ἐκδ. 6'.

Παρατηρητέον δ' ὅτι παρὰ τοῖς μεταγενεστέροις εὐρίσκειται ἐνίοτε καὶ τὸ ἀρσενικὸν ὁ Μαλέας. Κοραῆς Ἡλιοδ. Τόμ. Β', σελ. 160 «Μαλέων ὑπερβαλόντες. Ἀδηλον εἰ θηλυκῶς ἢ ἀρσενικῶς ἐξήνεγκα τὴν αἰτιατικὴν» καλεῖται γὰρ παρὰ μὲν Ὀμήρῳ αἱ Μάλειαι, πληθυντικῶς, καὶ, ἡ Μάλεια ἐνικῶς (Ὀδύσσ. Γ, 287 καὶ Ι, 80), ἢν Εὐριπίδης (Ὀρέστ. 362 καὶ Κόκλωπ. 18) Μαλέων λέγει. εἰσι δ' οἱ πληθυντικῶς καὶ ὀξυτόνως, Τὰς Μαλέας ἐξήνεγκαν, ὡς Στράβων πολ-
λαχοῦ. ὁ δὲ Μαλέας ἀρσενικῶς, ὡς καὶ ὁ Στράβων ἐναχοῦ γράφει, τῶν μετα-

σελ. 393, 7 «Κυνέτεια: πόλις Ἄργους. Καλλίμαχος δευτέρω. Οἱ πολῖται Κυνετείς καὶ Κυνετειᾶται· οἱ τύποι γὰρ οὐκ ἀήθεις τῶν Ἄργείων». σελ. 403, 13 «Κωστάντεια—Τὸ ἐθνικὸν Κωσταρτειάτης¹. Εὐρηται καὶ διὰ τοῦ Ν». σελ. 409, 17 «Λαμπέτεια: πόλις Βρεττίας—Τὸ ἐθνικὸν Λαμπετεϊάτης ἢ καὶ Λαμπετεϊανός τῷ ἐπιχωρίῳ τύπῳ». σελ. 527, 7 «Πλατεῖα: νῆσος Λιβύης. Τὸ ἐθνικὸν Πλατεϊάτης καὶ Πλατεΐτης, ὡς Ζελεΐτης».

γενεστέρων ἔοικεν εἶναι». Οὕτε Μαλεάς ἀντὶ τοῦ Μαλέας ὁ Στράβων εἶπεν οὕτε τοῦ ἀρσενικοῦ χρῆσιν ἐποιήσατο. Παρὰ Διοδώρῳ τῷ Σικελιώτῃ ΙΓ', ξδ', 6 φέρεται κατὰ τὴν Διδώτειον καὶ τὴν Τεϋδνήρειον ἔκδοσιν «οὐ δυνηθεὶς ΤΟΝ Μαλέαν κάμψαι». Ὑπάρχει δ' εἰς αὐτὸ ἡ ἐξῆς τοῦ Οὐεσσαλιγγίου σημείωσις (Τόμ. Ε', σελ. 590 ἐκδ. νέας) «Namque ut addam Μαλέαν utroque genere dixisse veteres, in re nota necessarium non videtur». Καὶ ὁ Μεινέκιος (Ἀλεξανδρ. Ἄναλ. σελ. 185) γράφει «Iam certum quidem est illud Laconicae promontorium interdum masculino genere dici τὸν Μαλέαν, veluti a Gaetulo poeta in Brunckii Anal. II p. 167 et Cinnamo in Hist. Byz. lib. 6 p. 166b». Ἄλλὰ τὸ Μαλέου τὸ ἐν τῷ ἐπιγράμματι τοῦ Γαιτουλικοῦ κείμενον Παλατ. Ἀνθολ. Ζ', 275:

καὶ Μαλέου τυφλαὶ καμπτομένου σπιλάδες.

εἶνε κατὰ τὸν Ἰακώφιον (Παλατ. Ἀνθολ. Τόμ. Α', σελ. 450 Διδ.) γενικὴ τοῦ Μάλεον. Εὐρίσκεται δὲ τὸ οὐδέτερον τοῦτο ἐν τοῖς εἰς τὴν Ὀδύσειαν σχολίοις σελ. 403, 8 Δινδ. καὶ ἐν τοῖς εἰς τὸν Εὐριπίδην Τόμ. Β', σελ. 117, 27 Δινδ. Παρ' Ἠσυχίῳ φέρεται ὁ κώδιξ «Κύθηρα—Τινὲς δὲ νῆσον προμαλέου· προμάλεον δὲ ἀκρωτήριον τῆς Λακωνικῆς» ἀντὶ τοῦ «νῆσον πρὸ Μαλέου· Μάλεον δὲ ἀκρωτήριον τῆς Λακωνικῆς».

Παρὰ Λουκιανῷ Πλοῖ. ἢ Εὐχ. 9 ἀντὶ τοῦ ἐν τοῖς ἀντιγράφοις «ὑπὲρ ΤΟΝ Μαλέαν (ἢ Μαλέα) πλεύσαντες» ἐξεδόθη ὑπὸ τοῦ Δινδορφίου (Τόμ. Γ', σελ. 114 Ταῦχν.) καὶ τοῦ Ἰακωβιτζίου (Τόμ. Ι', σελ. 217 Τεῦδν.) «ΤΗΝ Μαλέαν», ὅπερ ὀφείλει ἴσως καὶ ἐν τῷ χωρίῳ τοῦ Διοδώρου νὰ γραφῆ, ἵνα μὲνη τὸ ἀρσενικὸν ἴδιον τῶν ἐσχάτων μεταγενεστέρων. Σουίδ. «Μαλέας: ἀκρωτήριον καὶ ὄρος». Εὐστάθ. σελ. 1468, 13 «ἢ δὲ Μάλεια καὶ Μαλέας κοινῶς λέγεται». Σχολ. Εὐριπ. Τόμ. Β', σελ. 117, 4 «πλησιάζων τῷ Μαλέᾳ τὴν πρῶραν». σελ. 118, 1 «ἀκρωτήριόν ἐστιν ὁ Μαλέας περὶ Λακεδαιμονίαν λεγόμενον παρά τισιν ἰδιωτικῶς ὄνου κατωμάγουλον» (Πρὸς Κοραῆν Πλουτ. Μέρ. ς', σελ. 438 καὶ Λοβέκκιον Προλεγομ. σελ. 149).

Σημειωτέον δ' ὅτι ἐν ταῖς ἐπιστολαῖς τοῦ Ἀλκίφρονος (Α', ε', 3) ἀντὶ τοῦ «κατὰ τὸ Μαλέου ἀκρωτήριον» εἰς μὲν κώδιξ ἔχει Μάλεον, δύο δὲ Μαλέας, ὅπερ ἀναμφηρίστως εἶνε τὸ γνήσιον. Ἐν δὲ τοῖς εἰς τὸν Ἀριστιδῆν σχολίοις σελ. 583 Δινδ. «ἐν Τῇ Μαλέᾳ» ὑπάρχει καὶ γραφὴ «ἐν Τῷ Μαλέᾳ».

1 Ἐν τοῖς ἀντιγράφοις φέρεται Κωστάντιάτης. Πρὸς καὶ Δινδορφιον Ἐπιφάν. Τόμ. Α', σελ. 373.

Καὶ ταῦτα μὲν εἶνε τὰ εἰς ΕΩΤΗΣ καὶ ΕΑΤΗΣ λήγοντα ἔθνικα, ἅτινα κατὰ τὸν Βυζάντιον Στέφανον παρήχθησαν ἐκ τῶν πρωτοτύπων καθ' ὑφαίρεσιν τοῦ στοιχείου Ι. Ὡς δὲ λέγεται Παρωρεάτης ἐκ τοῦ Παώρεια, κτλ., οὕτω καὶ Καλαυρεάτης ἐκ τοῦ Καλαύρεια¹.

Ἐν τοῖς Ἐθνικοῖς τοῦ Στεφάνου γράφεται «Καλαύρεια — Ὁ πολίτης Καλαυρείτης» (σελ. 347,25). Ἄλλ' ἐν ταῖς ἐπιγραφαῖς εὐρίσκεται ὁ τύπος Καλαυρεάτης-Καλαυρεᾶται, οἷον «ἅ πόλις ἅ τῶν Καλαυρεατᾶν ἀνέθηκε», κτλ.² Παρὰ Διοσκορίδῃ π. Ὑλ. Ἰατρ. Ε', 102 «ἡ δὲ ἐν Σικελίᾳ ἀργυρίτις, ἡ δ' ἐκ τοῦ ἀργύρου Καλαυρίτις» ἐξέδωκεν ὁ Σπρέγγελος (Τόμ. Α', σελ. 765) ἀκολουθήσας τῷ Φαλλοπίῳ Λαυρίτις.

Συστολή τῆς διφθόγγου ΕΙ κατ' ἐκπτώσιν τοῦ δευτέρου γράμματος παρατηρεῖται καὶ ἐν τῷ σχηματισμῷ τοῦ Μυρλεανός ἐκ τοῦ Μύρλεια.

Στέφ. Βυζ. σελ. 463, 17 «Μύρλεια: πόλις Βιθυνίας—Ὁ πολίτης Μυρλεανός, ὡς Ἀσκληπιάδης Μυρλεανός ἀναγράφεται. Στράβων δὲ Μυρλεᾶτιν καλεῖ τὴν χώραν³, ἴσως ἀπὸ τοῦ Μυρλεάτης. Ἔστι καὶ Μυρλεανός κόλπος». σελ. 103, 12 «ἐκαλεῖτο δὲ πρῶτον Μύρλεια, τὸ ἔθνικόν Μυρλεανός». σελ. 374, 10 «ὡς Μύρλεια Μυρλεανός καθ' ὑφεςιν τοῦ Ι»⁴. Ἄλλὰ σελ. 72, 9 «ὡς Μύρλεια Μυρλειανός, Ἡράκλεια Ἡρακλειανός». Ὁ Μυρλεανός Ἀσκληπιάδης ὑπὸ πολλῶν μνημονεύεται. Ἀθήν. Β', 35: Ἀσκληπιάδης δὲ ὁ Μυρλεανός κτέ. Εὐστάθ. σελ. 869, 44: ὡς καὶ Ἀσκληπιάδης ὁ Μυρλεανός (Πρόβ. καὶ σελ. 1697, 55).

1 Κραμ. Ἄν. Ὁξ. Τόμ. Α', σελ. 370, 25 «Τὸ δὲ Καλαύρεια παρὰ μὲν Ἀπολλωνίῳ καὶ Καλλιμάχῳ διὰ τῆς ΕΙ διφθόγγου γράφεται, παρὰ δὲ Διονυσίῳ διὰ συνεσταλμένου τοῦ Ι». Ἴδε Ὁθ. Σνειδῆρον Καλλιμ. Τόμ. Β', σελ. 464. Περὶ τῶν εἰς ΕΙΑ καὶ ΙΑ περατουμένων ὀνομάτων ἐκτενῶς καὶ ἀκριβῶς θὰ διαλάβωμεν ἀλλαχοῦ.

2 Ἴδε Βοϊκκίον Gesamm. Klein. Schrift. Τόμ. 4', σελ. 390.

3 Στράβ. ΙΒ', γ', 22: ποῦ τῆς Μυρλεατίδος Ἀλόπη ἐστίν.

4 Καὶ ἐν σελ. 103, 12 καὶ ἐν 374, 10 τάντίγραφα ἀντὶ τοῦ Μύρλεια ἔχουσι Μύρλεα.

Ἔτυμ. Μέγ. σελ. 146, 15: Ἀσκληπιάδης δὲ ὁ Μυρλεανὸς κτέ. (Πρβ. καὶ σελ. 160, 19). Σχολ. Ἀπολλ. Ῥοδ. Β', 789: καὶ Ἀσκληπιάδης ὁ Μυρλεανὸς ἐν δεκάτῳ Βιθυνιακῶν. Κτλ. Παρὰ Στράβωνι Γ', δ', 3 καὶ 19 ἀναγινώσκεται «Ἀσκληπιάδης ὁ Μυρλεανός» καὶ ΙΒ', δ', 8 «Κλεοφάνης ῥήτωρ ὁ Μυρλεανός Ἀσκληπιάδης τε ἰατρός ὁ Προυσιεύς»¹. Ἀλλ' ἐν ΙΒ', η', 10 τὰ πλείονα τῶν ἀντιγράφων ἀντὶ τοῦ «μέχρι τῆς Μυρλεανῶν χώρας» (ἢ κατὰ τὸν Εὐστάθιον σελ. 766, 36 Μυρλεανῆς) ἔχουσι Μυρλιανῶν. Ὁ Κοραῆς προῦκρινε τὸν διὰ τοῦ Ε τύπον. Ὁ Κραμῆρος (Στράβ. Τόμ. Β', σελ. 577) ὑπερμαχεῖ τοῦ ὑπὸ τοῦ Εὐλάνδρου γραφέντος Μυρλειανῶν ὡς πλησιεστέρου ὄντος τῆ τῶν πλειόνων κωδίκων γραφῆ καὶ ὑπὸ τοῦ Στεφάνου βεβαιουμένου ἐν λ. Ἀλεξάνδρεια. Τὸ διφθογογραφούμενον κεῖται καὶ ἐν τῇ ἐκδόσει τοῦ Μεινεκίου (σελ. 807, 30) καὶ ἐν τῇ τοῦ Κ. Μυλλήρου (σελ. 492, 41). Ἡμεῖς προστιθέμενοι τῷ Κοραῆ ἀποδεχόμεθα ὡς γνήσιον τὸ Μυρλεανῶν. Φρονοῦμεν δ' ὅτι εὐκολώτατα ἠδύνατο νὰ μετατυπωθῇ τοῦτο ὑπὸ τῶν βιβλιογράφων εἰς Μυρλεανῶν, οὗτινος πλημμελῆς προφανῶς γραφῆ εἶνε τὸ Μυρλιανῶν². Τοῦ τύπου Μυρλεανός γίνεται μνεῖα καὶ ἐν τοῖς Κανόσι τοῦ Θεογνώστου σελ. 67, 2.

Ἐν τοῖς Ἐθνικοῖς τοῦ Στεφάνου ἀπαντῶσι τὰ ἐπιρρήματα
Πλωθεᾶθεν καὶ Πλωθέαζε ἐκ τοῦ Πλώθεια

σελ. 528, 5 «Πλώθεια: δῆμος Αἰγυπτίου φυλῆς. Ὁ δημότης Πλωθειεύς καὶ Πλωθεύς. Τὰ τοπικὰ Πλωθεᾶθεν, Πλωθέαζε, Πλω-

¹ Ὁ Λέρσιος ἐν Ἀναλέκτων Γραμματικῶν Δ' (μετὰ Ἡρωδίου. σελ. 433) ἔγραψε «Κλεοφάνης τε ῥήτωρ ὁ τε Μυρλεανός Ἀσκληπιάδης γραμματικὸς ἰατρός τε ὁ Προυσιεύς». Ἐνέκρινε δὲ τὴν γραφὴν ταύτην καὶ εἰς τὸ ἔδαφος κατεχώρισεν ὁ Μεινεκίος (Στράβ. σελ. 795, 14).

² Ἐν ΙΒ', δ', 3 πάντες σχεδὸν οἱ κώδικες φέρουσι τὴν ἡμαρτημένην γραφὴν Μυρλίαν. Ἐν δὲ ΙΒ', γ', 22 οὐδεὶς μὲν διέσωσε τὸ ὀρθῶς γεγραμμένον Μύρλειαν, τινὲς δ' ἔχουσι τὸ τερατώδες Μυρλίαν, ὅπερ οὐδὲν ἄλλο εἶνε ἢ κακὴ ἀνάγνωσις τοῦ Μυρλίαν. Πάμπολλα δὲ παραδείγματα ὑπάρχουσι τῆς ἐν τοῖς ἀντιγράφοις εἰς ἀλλήλα μεταβολῆς τῶν ἑμμερῶν στοιχείων Λ καὶ Α, οἷον σχετλῆον ἀντὶ τοῦ σχετλίον, συνλισθάνειν ἀντὶ τοῦ συνθλισθάνειν, κτλ., περὶ ὧν μετὰ πολλῆς ἀκριβοῦς θὰ διαλάβωμεν ἐν οἰκιοτέρῳ τόπῳ.

θιασιν»¹. Ἐν σελ. 32, 7 λέγεται Ἀζηνιά²: ὡς Πλωθιά, Λουσιά». Δοξάζει δ' ὁ Μεινέκιος (σελ. 528) ὅτι ἀμφότεροι οἱ τύποι Πλωθιά καὶ Πλώθεια ἐμνημονεύθησαν ὑπὸ τοῦ Στεφάνου, καὶ εἰς τοῦτον μὲν ἀναφέρεται τὸ Πλωθεύς, εἰς ἐκεῖνον δὲ τὸ Πλωθειεύς. Ἐν ταῖς ἐπιγραφαῖς εὐρίσκεται οὐ μόνον Πλωθειεύς καὶ Πλωθεύς³ ἀλλὰ καὶ Πλωθεεύς-Πλωθεῆς⁴. Συμβαίνει λοιπὸν ἢ τοῦ Ι ἔλλειψις ἔν τε τοῖς ἐπιρρήμασι καὶ ἐν τῷ ἐθνικῷ ἐνίοτ' ὀνόματι. Καταλέγομεν δ' ἐν τῷ αὐτῷ ὡς ὅμοια κατὰ τὸν τύπον τὸ

Πλωθεεύς ἐκ τοῦ Πλώθεια,
 Δεκελειεύς ἐκ τοῦ Δεκέλεια,
 Ἐρικεεύς ἐκ τοῦ Ἐρίκεια.

Ἐτι δὲ τὸ

Διομεεύς ἐκ τοῦ Διόμεια⁵.

Ὁ ἐθνικολόγος μόνον τὰ διφθογογραφούμενα Δεκελειεύς, Ἐρικειεύς καὶ Διομειεύς γινώσκει. σελ. 224, 3 «Δεκέλεια — Ὁ δημότης Δεκελειεύς. Τὸ τοπικὸν Δεκελειᾶθεν. Τὰ γὰρ ἀπὸ ὄξυτόνων⁶ εἰς Α ἢ εἰς Η γινόμενα διὰ τοῦ ΗΘΕΝ ἢ ΑΘΕΝ προπερισπᾶται. Παρὰ δὲ Καλλιμάχῳ Δεκελειόθεν. Δεκελειᾶζε, Δεκε-

1 Τάντίγραφα ἔχουσι καὶ Πλωθειεύς-Πλωθειᾶθεν, ἀντὶ δὲ τοῦ Πλωθιασιν τῷ ὑπὸ τοῦ Μεινεκίου γραφέντος κεῖται ἐν αὐτοῖς Πλωθιασι καὶ Πλωτειῆσιν καὶ Πλωθειῆσι.

2 Ἐν τοῖς ἀντιγράφοις τονίζεται πλημμελῶς Ἀζηνία. Πρβ. Ἀρχαῖδ. σελ. 99, 11 «Τὸ δὲ Κηφισιά καὶ Οἰσιά (Γρ. Ὑσιᾶ) καὶ Λουσιᾶ ὀνόματα δήμων».

3 Ἴδε Σχοιμαννὸν Ἰσαί. σελ. 302. Σχαιβιον Ἰσαί. σελ. XXVI καὶ Λοδέκιον Παραλειπομ. σελ. 26.

4 Ἴδε Μεινέκιον Στεφ. Βυζ. σελ. 528. Πρβ. καὶ Θησ. Ἐρρ. Στεφ. Τόμ. 5, σελ. 1251 Παρ.

5 Περὶ τοῦ Χαλειεῖς καὶ Χαλεεῖς ἴδε Ἀλλήνα ἐν Κουρτ. Μελετήμ. Τόμ. Γ', σελ. 232 (Πρβ. καὶ Ῥόσσιον Λοκρ. Ἐπιγρ. σελ. 13).

6 Οἱ μὲν ἄλλοι μεταβάλλουσιν αὐτὸ εἰς προπαροξυτόνων, ὁ δὲ Μεινέκιος εἰκάζει ὅτι ἔγραψεν ὁ Στέφανος Δεκελιᾶ. Δὲν ὑπάρχει τόπος ἐνταῦθα νὰ ἐξετάσωμεν ἀκριβῶς τὸν τονισμόν τῶν εἰς ΗΘΕΝ ἢ ΑΘΕΝ καὶ ΟΘΕΝ ἐπιρρημάτων. Παρατηροῦμεν δὲ μόνον ὅτι τὸ Δεκελειόθεν ἀπαντᾷ καὶ παρὰ Λουσία κ. Παγκλ. 2 καὶ 3. Ἴδε Βελσῆνα Τρύφων. σελ. 53. Μεινέκιον Στεφ. Βυζ. σελ. 527 καὶ Οἰκονομίδην Ἐποικ. Λοκρ. Γράμμ. σελ. 96.

λειᾶσι». σελ. 276 16 «Ἐρίκεια—Ὁ δημότης Ἐρικειεύς. Τὰ τοπικά Ἐρικείαθεν, Ἐρικειάνδε, Ἐρικείασιν». σελ. 231, 12 «Διόμεια: οὐδετέρως δῆμος τῆς Αἰγυπτίδος φυλῆς. Ὁ δημότης Διομειεύς». Ἄλλ' οἱ ἄνευ τοῦ Ι τύποι Δεκελεεύς, Ἐρικεεύς καὶ Διομειεύς εὐρίσκονται ἐν ταῖς ἐπιγραφαῖς¹. Παρ' Ἡροδότῳ Θ', 73 ἀναγινώσκεται Δεκελεῖθεν. Ἄλλ' ὁ Ἡρόδοτος ἀντὶ τοῦ Δεκέλεια λέγει Δεκελέη, ὅσον Θ', 15 «διὰ Δεκελέης». Θ', 73 «Δεκελέης ἀπέχεσθαι», ὡς Μαντινέη ἀντὶ τοῦ Μαντίνεια². Παρατηρητέον δ' ὅτι ὁ συνήθης τύπος τοῦ ἐθνικοῦ τοῦ Δεκέλεια εἶνε Δεκελεύς. Πρὸς Ἀλεξάνδρεια-Ἀλεξανδρεύς, Ἀντιόχεια-Ἀντιοχεύς, Ἀνθεια-Ἀνθεύς, Ἀπάμεια-Ἀπαμεύς, κτλ. κτλ.³. Ὅμοια τῷ Δεκελεεύς καὶ Ἐρικειεύς δὲν ὑπάρχουσι πολλά.

¹ Πρὸς Θησ. Στεφ. Τόμ. Γ', σελ. 1251 Παρ. Σημειωτέον δ' ὅτι ἐν ταῖς ἐπιγραφαῖς ἀπαντᾷ οὐ μόνον ὁ τύπος Ἀλωπεκεύς ἀλλὰ καὶ ὁ Ἀλωπεκειεύς ἢ Ἀλωπεκεεύς, ἂν καὶ τὸ ὄνομα τοῦ δήμου τελευτᾷ εἰς Η (ἢ ΑΙ), οὐχὶ εἰς ΕΙΑ.

² Δ', 161 «ἐκ Μαντινέης τῆς Ἀρκάδων». Πρὸς Β', 18 «ἐκ Μαρέης τε πόλιος». Β', 30 «καὶ ἐν Μαρέῃ πρὸς Λιδύης ἄλλη». Σ', 97 «ἀλλὰ πέρην ἐν τῇ Ῥηνέῃ». Ὁ Βρεδόβιος (π. Διαλ. Ἡροδ. σελ. 188) εὐδοκεῖ τῇ γραφῇ Δεκελεῖης-Δεκελεῖτηθεν. Συμφωνεῖ δ' αὐτῷ καὶ ὁ Βαίριος (Ἡροδ. Τόμ. Δ', σελ. 240 καὶ σελ. 326 ἐκδ. 6'). Ἀντὶ δὲ τοῦ Ῥηνέῃ γράφεται καὶ Ῥηναίη (Ἴδε Λοβέκκιον Παραλειπ. σελ. 302. Μεινέκιον Στεφ. Βυζ. σελ. 544 καὶ Βαίριον Ἡροδ. Τόμ. Γ', σελ. 357 ἐκδ. 6'). Τὸ Μαντινέη εὐρίσκεται καὶ παρ' Ὀμήρῳ Ἰλ. Β, 607: καὶ Μαντινέην ἑρατεινήν. Εὐστάθ. σελ. 302, 1 «Ἡ δὲ Μαντινέια Μαντινέη μὲν παρ' Ὀμήρῳ Ἰωνικῶς εὐρηται δέ, φασί, καὶ Μαντινή κατὰ συναλοισφῆν, ὡς Ζέλεια Ζέλη». Λέγει δ' ὁ Ὀμηρος καὶ Ὠκαλέην Ἰλ. Β, 501 τὴν ἐν τοῖς ἔπειτα χρόνοις ὀνομαζομένην Ὠκάλειαν (Πρὸς καὶ Ὀμηρ. Ὑμν. εἰς Ἀπόλλ. 242 καὶ Νόνν. ἸΓ', 58). Σχολ. Ἰλιάδ. σελ. 81 Βεκκ. «Ὠκαλέην: ἀπὸ τοῦ παραρρέοντος ποταμοῦ. Καλεῖται δὲ νῦν Ὠκάλεια». Εὐστάθ. σελ. 267, 26 «Ἡ δὲ Ὠκαλέη εὐρηται μὲν καὶ Ὠκάλεια, κτέ.». Στεφ. Βυζ. σελ. 706, 11 «Ὠκαλέα: πόλις Βοιωτίας. Ὠκαλέην Μεδεωνά τ' εὐκτίμενον πτολίεθρον Ὀμηρος. Ἔστι δὲ πρὸς τῇ Ἀλιάρτῳ. ἘΚΑΛΕΙΤΟ ΔΕ ὨΚΑΛΕΙΑ, ὩΣ ἈΠΟΛΛΟΔΩΡΟΣ. Τὸ ἐθνικὸν Ὠκαλεύς». Ἀπολλοδ. Β', δ', 11 «κατῶκει δὲ ἐν Ὠκαλείᾳ τῆς Βοιωτίας περσευγῶς». Παρὰ Στράβωνι Η', 6', 26 φέρουσι τάντιγγραφον Ὠκάλαι, Ὠκαλαί δ' ἐν § 27. Ὁ Ξύλανδρος ἔγραψεν Ὠκαλέα μὲν ἐν τῷ πρώτῳ χωρίῳ, Ὠκάλαι δ' ἐν τῷ δευτέρῳ. Ὁ δὲ Κοραῆς καὶ ὁ Μεινέκιος ἐν ἀμφοτέροις Ὠκαλέα. Ἡμεῖς ἀρρισκόμεθα μᾶλλον τῷ Ὠκάλεια.

³ Ἴδε Λοβέκκιον Παραλειπομ. σελ. 26. Πολλὰ δ' ἔχομεν περὶ τῶν εἰς ΕΙΑ-ΕΥΣ νῆ γράψωμεν, ἀλλὰ δὲν εἶνε τόπος ἐνταῦθα.

Στέφ Βυζ. σελ. 408, 8 «Λακέρεια — Τὸ ἔθνικόν Λακεριεύς (Γρ. Ἰσως Λακερεεύς) καὶ Λακερειεύς». σελ. 418, 11 «Λιρνύτεια — Τὸ ἔθνικόν Λιρνυτειεύς» (Πρβ. καὶ σελ. 423, 4 καὶ σελ. 377, 20). Ἐν σελ. 50, 11 ἀναγινώσκειται «Αἴνεια — Τὸ ἔθνικόν Αἰνριεύς, ὃ καὶ παράσημόν ἐστιν ὅτι μὴ ἐνδεῖ μιᾶ συλλαβῇ τοῦ πρωτοτύπου, ὡς εἶπομεν ἐν τῇ Αἰλίχ». Πρβ. σελ. 48, 15 «Εὐδαίμων ἐν τῇ Ὀρθογραφίᾳ διὰ τῆς ΕΙ διφθόγγου γράφων τὸ Αἴλεια καὶ τὸ Αἴλιεύς διὰ τοῦ Ι, ὡς τὸ Σίγειον, φησί, Σιγιεύς. Ἄλλὰ περὶ μὲν τοῦ Σίγειον καὶ Σιγιεύς δειχθήσεται ἐν τῷ οἰκείῳ. Οὐ μέντοι ἔοικε τὸ παράδειγμα· εἰ γὰρ τοῦτο, ὄφειλε δισύλλαβον τὸ Αἴλεύς· παρὰ μίαν γὰρ συλλαβὴν εὐρίσκεται τὰ τοιαῦτα, τῆς Ἀντιοχείας τὸ Ἀντιοχεύς, κτέ.». Ἐν σελ. 574, 1 «Σκάρφεια — Τὸ ἔθνικόν Σκαρφεύς καὶ Σκαρφειεύς κτέ.» ἐξέδωκεν ὁ Μεινέκιος Σκαρφαιεύς. Ἄλλ' ὁ αὐτὸς ἐν *Vindic. Strabon.* σελ. 150 ἀντὶ τοῦ παρὰ Στράβωνι Θ', δ', 5 Σκαρφειῖς κελεύει νὰ γραφῇ Σκαρφεῖς ἢ Σκαρφειεῖς. Ἐν λ. Ζοίτειον λέγει ὁ Στέφανος «Ζοίτειον: πόλις Ἀρκαδίας — Λέγεται καὶ Ζοίτεια — Τὸ ἔθνικόν παρὰ τὸ Ζοίτειον Ζοιτειεύς, παρὰ δὲ τὴν Ζοίτειαν Ζοιτεύς». Παρὰ Πausanias Ἡ', κζ', 3 γράφεται Ζοίτιον. Πρβ. Στέφ. Βυζ. σελ. 410, 11 «Λαμπώνεια — Τὸ ἔθνικόν Λαμπωνεύς. Ἐλλάνικος δὲ Λαμπώνιον αὐτὴν φησι καὶ τὸ ἔθνικόν Λαμπωνιεύς»¹. Εὐρίσκεται δ' ἐν ταῖς ἐπιγραφαῖς καὶ Ἀμαξαντιεύς-Ἀμαξαντειεύς-Ἀμαξαντεύς.

Υπάρχουσι δὲ καὶ ἄλλα οὐκ ὀλίγα παραδείγματα τῆς περὶ ἧς ὁ λόγος ἐξαιρέσεως τοῦ Ι, ἅτινα οὐδαμῶς ὀκνοῦμεν νὰ καταλέξωμεν ἐνταῦθα πρὸς τελειοτέραν τοῦ πράγματος διασάφησιν, οἷον

Αἰνεάδης ἐκ τοῦ Αἰνεΐας.

Ἄνθολ. Παλατ. Γ', 332:

¹ Ἐν σελ. 471, 3 ἔχουσι τὸντίγραφα «Νεάνδρεια — Λέγεται καὶ Νεάνδριον οὐδέτέρως, ὡς Θεόπομπος. Ὁ πολίτης Νεανδρεύς, ὡς Στράβων». Ὁ Μεινέκιος ἀκολουθήσας τῷ Ὀλστινίῳ ἔγραψε καὶ τὸ οὐδέτερον διὰ διφθόγγου. Τὸ ἔθνικόν λέγεται καὶ Νεανδρειεύς-Νεανδρειῆς, ὡς ὑπέμνησε καὶ ὁ Μεινέκιος. Πρβ. καὶ Ὁθ. Συναδῆρον Καλλιμ. Τόμ. Β', σελ. 349.

Ζηνὶ τὸδ' Αἰνεάδης Κασίω Τραϊανὸς ἄγαλμα.

Ζ', 297 :

ἀκλαύστους κτερέων νόσφισαν Αἰνεάδαι.

Θ', 155 :

σκήπτροις Αἰνεαδῶν πᾶσα νένευκε πόλις.

Θ', 219 :

Τοῖος ἐν Αἰνεάδῃσι Νέρων ἀγὸς ἄστῃ Ῥέμοιο | νεῖται.

Θ', 307 :

Λητοῖδην γὰρ

ἐχθήρασα θέλει Ζῆνα τὸν Αἰνεάδην.

Πρβ. καὶ Θ', 387 καὶ 762. Ἐπιγρ. παρὰ Πλουτ. Τίτ. ΙΒ' :

Αἰνεάδας Τίτος ὑμῖν ὑπέρτατον ὤπασε δῶρον.

καὶ :

ὅς πόρεν Αἰνεαδᾶν ταγὸς μέγας.

Ἄππιαν. Κυνηγ. Α', 2 :

φέγγος ἐνυαλίων πολυήρατον Αἰνεαδάων.

Σχολ. «Αἰνεαδάων: Φράγγων τῶν τοῦ Αἰνείου καταγόμενε (Γρ. καταγομένων), Ῥωμαίων». Ἄλιευτ. Β', 675 :

ὁμῖν δ' Αἰνεάδῃσιν ἐπέτραπε γαῖαν ἀνάψας.

Σχολ. «Αἰνεάδῃσιν: Αἰνεάδαι ἐλέγοντο οἱ βασιλεῖς τῶν Ῥωμαίων, ὡς ἀπὸ τοῦ Αἰνείου, Ῥωμαίοις, ὑπ' Αἰνείου καταγομένοις»¹. Δίων Κάσσ. ΞΒ', ιη', 4 «ἕτερον λόγιον ὡς καὶ Σιβύλλειον ὄντως ὄν ἦδον· ἔστι δὲ τοῦτο

ἔσχατος Αἰνεαδῶν μητρακτόνος ἡγεμονεύσει».

Ἄππιαν. Ἐμφυλ. Γ', 16 «εἰ ἦδει σε δεξόμενον Αἰνεάδην ἀντί

¹ Οὕτω φέρεται ἐν τῇ Διδωτείῳ ἐκδόσει τῶν εἰς τὸν Ἄππιανὸν σχολίων σελ. 327. Ἄλλ' ὀφείλει καθ' ἡμᾶς νάναγνωσθῆ «Αἰνεάδῃσιν: Αἰνεάδαι ἐλέγοντο οἱ βασιλεῖς τῶν Ῥωμαίων ὡς ἀπὸ τοῦ Αἰνείου. Ῥωμαίοις τοῖς ἀπ' Αἰνείου καταγομένοις». Εἶνε δ' ἀμελέστερόν πως τὰ σχόλια ταῦτα ἐκδεδομένα καὶ γέμουσι σφαλμάτων παντοδαπῶν, ὧν διορθοῦμεν ἕνα ἐνταῦθα ὁδοῦ πάρεργον. σελ. 247 «ἐριππεύουσι· καλλιχεύουσιν». Γρ. καθαλλικεύουσιν.

σελ. 273 «βαθείαις, κοίλαις, ταῖς ἡλαῖς» καὶ «κλάδοις, κλαδίοις, κλάδοις ἐλαίας, ηλώδοις». Γρ. στρογγύλαις καὶ κλώνοις (ὡς ἐξ ὀνομαστικῆς κλώνος, περὶ οὗ ἀλλαγῆς).

σελ. 291 «Πευκεδανόν· πικρόν, θανατηρόν, ἀπὸ μεταφορᾶς τῆς οὐσης φύσει πικρᾶς» καὶ «Ἰυγὴ ζῶον ἀδικώτατον» καὶ «Ἰυγὴ ὁ ἔρωσ, καὶ ὄργον τι τὸ

Ἡρακλείδου γενέσθαι», κτλ. Ὡς δὲ τὸ *Αἰνεάδης* σημαίνει τὸν Ῥωμαῖον, οὕτως ἡ *Αἰνειώνη* τὴν Ῥωμαίαν¹.

Ὁ μετὰ τοῦ I τύπος *Αἰνειάδης* κεῖται παρὰ τῷ Χοιροβοσκῷ σελ. 95, 8 Γαισφ. «ὥσπερ *Αἰνειάδης*», παρὰ τῷ σχολιαστῇ Διονυσίου τοῦ Θρακῆος σελ. 850, 20 «Τὰ εἰς ΔΗΣ ἀποβάλλοντα τὴν ΔΗΣ (Γρ.: τὴν ΔΗ) ποιεῖ θηλυκόν· Τανταλίδης Τανταλῆς, Πηληϊάδης Πηληϊάς, *Αἰνειάδης Αἰνειάς*· καὶ ἔδει ὑπογράψαι *Αἰνειάδος, οὐκ Αἰνειίδος*»² καὶ παρὰ τῷ Ψευδηρωδιανῷ Ἐπιμερ. σελ. 34 «*Αἰνειάς κύριον*· ὅθεν καὶ *Αἰνειᾶνες* οἱ Λατῖνοι καὶ *Αἰ-*

λεγόμενον σεισογύης». Γρ. «ἀπὸ μεταφορᾶς ΤΗΣ (πέυκης ΤΗΣ) οὔσης κτέ.» καὶ ἠδωκώτατον καὶ σεισοπυγίς

σελ. 298 «ὁ φροντιστὴς αὐτῷ περὶ θανάτου οὐκ ἔστιν». Γρ. «φροντίς τις αὐτῷ κτέ.»

σελ. 306 «τὸ δὲ αὐτίς εἰς τὸ χρονικόν». Γρ. ἔστί.

σελ. 311 «σήμαινε ὅτι κτέ.» καὶ σελ. 315 «σήμαινε τὸ ἀνδρία διὰ τοῦ ι». Γρ. σημείωσαι.

σελ. 316 «αἰ ἄκανθαὶ γὰρ ἀσφαλαὶ καὶ ἔρκος τοῦ ἐγίνου εἰσίν». Γρ. ἀσφάλεια.

σελ. 318 «οὐ πόρρω, ἀναπλησίον θανάτου» καὶ «μεταφορικὴ ἡ λέξις». Γρ. ἀλλὰ πλησίον καὶ μεταφορικὴ.

σελ. 323 «θάλλοντες, ἐπιρόμενοι, βαρυνόμενοι» καὶ «δηριόωνται· μάχωνται· ἀπὸ τοῦ δήης ἢ μάχη πλεόνων τοῦ ρ δηριόωνται». Γρ. ἀβρυνόμενοι καὶ πλεονασμῶ.

σελ. 324 «ἐν δὲ τῷ φλεγμαίνειν περιφροσύνας ποιεῖ». Γρ. παραφροσύνας.

σελ. 325 «καὶ παρὰ τὴν κῆρα τὴν θάλασσαν» καὶ «ἐμμενέως· ἰσχυρῶς, παραμένως». Γρ. τὸν θάνατον καὶ παρὰ (τὸ) μένος.

σελ. 331 «ἐν αἷς καὶ τὸ θύνον, σκοπεῖον λεγόμενον». Γρ. θυνοσκοπεῖον.

σελ. 332 «πολυφροντίστω, πολυμέρη». Γρ. πολυμερίμω.

σελ. 363 «ἀλίτοντες· παρακαίνοντες, ἡγουν ἀθετοῦντες, ἁμαρτάνοντες». Γρ. παραβαίνοντες.

1 Περὶ τοῦ τύπου *Αἰνειώνη* ἴδε Μεινέχιον Ἄλεξ. Ἄναλ. σελ. 147. Πρὸς καὶ Κουρτίου Μελετήματτ Τόμ. Α', α', σελ. 59.

2 Ὁ Λοδέχκιος Προλεγομ. σελ. 477 μεταγράφει «καὶ ἔδει Ἐπιγράψαι *Αἰνειάδος* (τὸ α) οὐκ *Αἰνιδός*». Παρὰ Διονυσίῳ τῷ Ἀλικαρνασσεῖ Ῥωμ. Ἄρχ. Α', 50 καὶ 53 γίνεται μνεῖα Ἀφροδίτης *Αἰνειάδος*. Κατὰ τὸν Λευνήπιον (Ἡσιόδ. Θεογ. σελ. 394) ἐν τῷ μετωπίῳ ἐνός τῶν κωδίκων τοῦ Ἡσιόδου φέρεται τὸ ἀκόλουθον σχόλιον εἰς τὸν 1013 στίχον τῆς Θεογονίας. «Οὕτως λέγει ὁ Σέρβιος ἐν ἡ *Αἰνέαδος*». Ὁ τονισμὸς εἶνε προδήλως ἡμαρτημένος. Τὸ

νειάδαι οἱ αὐτοί»¹. Ἄλλ' ἐν τῷ λεξικῷ τοῦ Σουΐδα ἀναγινώσκειται «*Αἰνειάδες*: Οἱ ἐκ τοῦ Αἰνείου καταγόμενοι. Αἰνιᾶνες δὲ ὄνομα ἔθνους». Τὸ ἀρσενικὸν *Αἰνειάδες*² φαίνεται ὅμοιον τῷ παρὰ τῷ Ἀνταττικιστῆ σελ. 97, 4 «Ἑλλάς: ὁ ἀνὴρ. Σοφοκλῆς Αἴαντι Λοκρῷ», περὶ οὗ θὰ γραφῶσι τὰναγκαστικὰ ἀλλαγῶν. Ἐν τοῖς Ἐθνικοῖς τοῦ Στεφάνου σελ. 50, 11 λέγεται «Αἰνεία: τόπος Θράκης—Θέων δ' *Αἰνειάδας* τούτην καλεῖ ὑπομνηματίζων τὸν Λυκόφρονα. *Αἰνειάς* δὲ μετὰ τὴν Ἰλίου πόρθησιν εἰς Θράκην παρεγένετο καὶ ἔκτισε πόλιν *Αἰνειάδας*, ὅπου τὸν πατέρα ἔθαψε». Παρὰ Ἰζέτζη εἰς Λυκόφρ. 1263 γράφεται *Αἰνειάδα*. Πρὸς καὶ Σχολ. Ἰλιάδ. Υ, 307 «θάψας δὲ αὐτὸν Αἰνειάς—πόλιν ἔκτισε τὴν ἀπ' αὐτοῦ *Αἰνειάδα* προσαγορευθεῖσαν». Ἐν τοῖς Ἀργοναυτικοῖς τοῦ Ψευδορφέως στίχ. 141 ἔχουσι τὸντίγραφον:

Βούτης τ' Αἰνειάδης ἕκλος χρυσάορι Φοίβῳ

καὶ *Αἰνιάδης*, ὅπερ προῦκρινεν ὁ Ἑρμαννός. Καὶ δύναται μὲν εὐκολώτατα ἀναγνωσθῆ *Αἰνειάδης*, ἀλλ' ὁ Εὐνιος ἐτόπασεν *Αἰνειάδης*³.

Ἐν τοῖς ὑπὸ τοῦ διασήμου γραμματικοῦ Γ. Κουρτίου ἐκδιδόμενοις *Μελετήμασι* (Studien) εἶνε τὰ ἐξῆς γεγραμμένα (Τόμ. Α', α', σελ. 31)

Λειῖα-dae Lucr. Verg. Ov. Anth. etc. ab Αἰνεία
themate; Ἀνθεά-δαι (i. c. Halicarnassenses) St. Byz.
s. Ἀθηναῖοι, cujus primitivum Ἀνθείας vel Ἀνθείας

Αἰνείας ἀπαντᾷ παρ' Ἰωάννη Λυδῶ σελ. 126, 15 Βόνν. Καὶ τοῦτο δὲ καὶ τὸ Ῥοιτηῖς ἐσχηματίσθησαν καθ' ὑφάρεσιν τοῦ Ι, ἤγουν: Αἰνεί-εις Αἰνεί-εις Αἰνεί-εις (ἐκ τοῦ Αἰνεί-ας) καὶ Ῥοιταί-εις Ῥοιταί-εις Ῥοιταί-εις (ἐκ τοῦ Ῥοίται-ον). Πρὸς Λοβεκκίου Προλεγόμενα σελ. 477 καὶ Κουρτίου Μελετήματα (Studien) Τόμ. Α', α', σελ. 48. Περὶ τοῦ Χαλεῖς ἀντὶ τοῦ Χαλεῖς γράφει ὁ Οἰκονομίδης Λοκρικ. Ἐπιγρ. σελ. 24 ἐκδ. Ῥοσσ. «Παρὰ τὸ Χαλεῖς ὤφειλεν εἶναι Χαλεῖς, ἀλλ' ἐκβολῇ τοῦ ι ἐγένετο Χαλεῖς, ὅπερ καὶ προκρίνομεν τοῦ Χαληῖς». Πρὸς καὶ Ἀλλῆνα ἐν Κουρτ. Μελετήμ. Τόμ. Γ', σελ. 232.

1 Εὐνιος Βεργιλ. Τόμ. Γ', σελ. 392 ἐκδ. Οὐάγν. «Frequentatur etiam vox Αἰνειάδαι Cedreno, Zonaræ et aliis».

2 Τὸ ἐν τοῖς εἰς τὸν Ὀππιανὸν σχολίοις Ἀλυστ. Β', 675 (σελ. 327, 6) Αἰνειάδασσιν εἶνε κακὴ γραφὴ τοῦ Αἰνειάδηςσιν.

3 Βεργιλ. Τόμ. Β', σελ. 97.

fuisse videtur. Saepissime enim jam in primitivis i vocalis elisa est, ut in Ἀνδρέας ab ἀνδρεῖτο-ς, Ἀστέας ab ἀστεῖτο-ς; ε et α in ε̄ contracta sunt in Δημέας ex quo derivatum est Δημάδης.

Πρόβ. καὶ Οὐαγνήρον Βεργιλ. Τόμ. Β', σελ. 97 καὶ Τόμ. Γ', σελ. 392.

Ἐν τῷ Μεγάλῳ Ἑτυμολογικῷ σελ. 210, 13 φέρεται:

Τὰ δὲ εἰς ΑΣ ἰσοσυλλάβως κλινόμενα διὰ τοῦ ΑΔΗΣ ποιῶσιν τὸ πικτρωνυμικόν· Βορέας Βορέου Βορεάδης, Αἰνέας Αἰνέου Αἰνεάδης, Κέας Κέου Κεάδης, Πυλέας Πυλέου Πυλεάδης καὶ κατὰ συγχοπὴν Πυλάδης, Δημέας Δημέου Δημεάδης καὶ Δημάδης.

Ὁ τύπος Αἰνέας εὑρίσκεται ἐν Ἰλιάδος Ν, 541 :

ἔνθ' Αἰνέας Ἀφαρῆα Καλητορίδην ἐπορούσας | λαιμόν τ' ὤψ' κτέ.

Σχολ. «ὥσπερ Ἑρμέας, οὕτως Αἰνέας, καθὼς Ἡρωδιανῷ δοκεῖ» καὶ «οὕτως Ἀρίσταρχος χωρὶς τοῦ Γ' ἐνιοὶ δὲ Αἰνεΐας δ' Ἀφαρῆα»¹. Ἔτι δὲ ἐν ἀποσπύσματι τοῦ Σοφοκλέους παρὰ Διον. Ἀλικ. Ῥωμ. Ἄρχ. Α', 48 :

νῦν δ' ἐν πύλαισιν Αἰνέας ὁ τῆς θεοῦ.

καὶ ἐν τῷ Ῥήσῳ τῷ εἰς τὸν Εὐριπίδην κοινῶς ἀναφερομένῳ στίχ. 85 :

καὶ μὴν ὄδ' Αἰνέας καὶ μάλα σπουδῆ ποδὸς | σταίχει, κτέ.

Πρόβ. καὶ στίχ. 90 καὶ 585. Ὑπὸ τοῦ Πινδάρου Ὀλυμπ. Γ', 88 Β. μνημονεύεται Αἰνέας τις συγχρονῶν αὐτῷ² καὶ παρὰ Θεουκιδίδη Δ', 119 ἀναγινώσκεται «Κορινθίων δὲ Αἰνέας Ὠκύ-

¹ Ὁ τύπος Ἑρμέας ἄπαξ μόνον ἀπαντᾷ ἐν τοῖς Ὀμηρικοῖς ἔπεσιν, Ἰλ. Ε, 390: Ἑρμέα. Εὐστάθ. σελ. 562, 42 «Ὁ δὲ Ἑρμέας ὡς πρωτότυπον ἐπανθήσει μὲν τοῦ Ι Ἑρμείας γίνεται, κράσει δὲ τοῦ Ε καὶ Α εἰς Η Ἑρμῆς». Ἀλλαγῶν μεταχειρίζεται ὁ Ὀμηρος ἢ τὸν μακροπυράληκτον Ἑρμείας ἢ τὸν συνηρημένον Ἑρμῆς. Ἐν τοῖς Ἰγμοῖς γίνεται χρῆσις καὶ τῆς γενικῆς Ἑρμέω, εἰς Ἑρμ. 413 καὶ εἰς Ἀφροδ. 148. Περὶ τοῦ Ἑρμείης ἴδε Ὁθ. Συναϊδῆρον Καλλιμ. Τόμ. Α', σελ. 215.

² Περὶ οὗ λέγουσι μὲν οἱ παλαιοὶ ὑπομνηματιστὰὶ ὅτι ἦτο χοροδιδάσκαλος, ἀλλ' ἰσχυρῶς πρὸς τὸν λόγον τοῦτον ἀντιτάσσεται ὁ Βέργκιος Ποιητ. Λυσ. σελ. 48-9 ἐκδ. γ'.

του». Πρβ. καὶ Ψευδαριστοτ. π. Θαυμ. Ἀκουσμ. 80 (Τόμ. Δ', σελ. 87 Διδ.) «τοῦ δὲ Διομήδους δολοφονηθέντος ὑπὸ τοῦ Αἰνέου τοῦ τότε βασιλέως τῶν τόπων ἐκείνων γενομένου».

Σουίδ. «Αἰνέας: ὄνομα κύριον». Ἐτυμ. Μέγ. σελ. 35, 35 «Παρά τὸ αἰνὸν τὸ δεινὸν γίνεται Αἰνέας καὶ Αἰνεΐας». Κραμ. Ἄν. Ὁξ. Τόμ. Β', σελ. 288, 32 «Πάντα τὰ εἰς ΑΣ παροξύτονα μὴ κατὰ διάλεκτον ἑτέρων (Γρ.: ἑτέρΩΣ) λεγόμενα διὰ τοῦ Ι γράφεται, οἷον Λυσίας, Ἀργίας, Γοργίας, Φανίας. Τὸ Αἰνεΐας, Αὐγείας, Ἑρμείας οὐκ ἐναντιοῦνται· λέγονται γὰρ ὑπὸ διάλεκτον (Γρ.: διαλέκτων) Αἰνέας, Αὐγέας, Ἑρμέας». Πρβ. σελ. 176, 4 «Αἰνεΐας: Διὰ τῆς ΕΙ διφθόγγου τὸ ΝΕΙ· εὐρηται γὰρ καὶ Αἰνέας λεγόμενον καὶ προσθέσει τοῦ ἰῶτα Αἰνεΐας». σελ. 176, 10 «Αὐγείας: διφθόγγος τὸ ΓΕΙ· ἀπὸ γὰρ τοῦ αὐγῆ Αὐγέας καὶ κατὰ πλεονασμὸν τοῦ Ι Αὐγείας»². σελ. 210, 13 «Ἑρμείας: Διὰ τῆς ΕΙ διφθόγγου· ἀπὸ γὰρ τοῦ Ἑρμέας γέγονε κατὰ πλεονασμὸν τοῦ Ι». Ὑπὸ τοῦ Ἀρκαδίου μνημονεύεται καὶ συνηρημένον Αὐγῆς σελ. 23, 25 «καὶ τὸ Αὐγῆς ἐκ τοῦ Αὐγέας».

γενεᾶτις ἀντὶ τοῦ γενειᾶτις ἐκ τοῦ γένειον.

Ἀθήν. Ζ', 125 «κάν τοῖς γυναικείοις δ' ἔφη τρίγλαν γενεᾶτιν» καὶ 126 «γενεᾶτιν δ' ἔφη τὴν τρίγλην Σώφρων, ἐπεὶ αἱ τὸ γένειον ἔχουσαι ἡδιονές εἰσι μᾶλλον τῶν ἄλλων». Εὐστάθ. σελ. 1015, 57 «Οἱ δὲ παλαιοὶ καὶ ἐπὶ τρίγλης αὐτὸ τιθέασιν, ἦν καὶ γενεᾶτιδα καλοῦσιν ἐκβαλόντες τοῦ γενείου τὸ ἰῶτα».

κουρεῶτις ἐκ τοῦ κούρειον.

Πιθανώτατον ἡμῖν φαίνεται ὅτι ἡ κουρεῶτις οὐδὲν ἄλλο παρά τοῖς Ἀθηναίοις ἐσήμακινεν ἢ τὴν ἡμέραν τοῦ κούρειου, τουτέστι τὴν ἡμέραν ἐν ᾗ ἐθύετο τὸ κούρειον. Πολυδεύκ. Η', 107 «ἐν τῇ καλουμένην κουρεῶτιδι ἡμέρᾳ ὑπὲρ μὲν τῶν ἀρρένων τὸ κούρειον ἔθουον, ὑπὲρ δὲ τῶν θηλειῶν τὴν γαμηλίαν». Ἐτυμ. Μέγ. σελ. 533, 35 «Οὕτω καὶ κούρειον. Οὕτω δὲ καλεῖται ἐν Ἀττικῇ τὸ ἱερεῖον τὸ θυόμενον ἡνίκα ἐγράφοντο οἱ κοῦροι εἰς τοὺς φράταρας— Ἡ δὲ ἡμέρα ἐν ᾗ ἐποιοῦντο ἐλέγετο κουρεῶτις». Λίαν δὲ

² Πρβ. Οδυσσελίγγιον Διδ. Σικελ. Α', 13.

μικρολόγοι πάντως θὰ φανῶμεν, ἂν ὑπομνήσωμεν ὅτι τὸ περὶ οὗ ὁ λόγος κούρειον εἶνε διάφορον τοῦ κουρείου τοῦ σημαίνοντος τὸ ἐργαστήριον τῶν κουρέων. Κακῶς δ' ἐν τοῖς Βεκκίηρου Ἀνεκδότοις (σελ. 273, 1) τονίζονται ἀμφοτέρω ἐπὶ τῆς παραληγούσης Ἡ διὰ τοῦ Ι γραφῆ κούριον ἔχει πλημμελῶς¹. Νομίζομεν δ' ὅτι τὸ ἐπίθετον κουρεακός, οὗ τὸ θηλυκὸν μεταχειρίζεται ὁ Πολύβιος λέγων «οὐ γὰρ ἱστορίας ἀλλὰ κουρεακῆς καὶ πανδήμου λαλιᾶς ἔμοιγε δοκοῦσι τάξιν ἔχειν καὶ δύναμιν» (Γ', κ', 5), δὲν παράγεται ἐκ τοῦ κουρεύς ἀλλ' ἐκ τοῦ κουρείου κατὰ συστολήν τῆς διφθόγγου καὶ σημαίνει τὸν τῶν κουρέων, τὸν προσήκοντα τοῖς κουρείοις, τὸν ἐν τοῖς κουρείοις περιφερόμενον ἢ κυκλούμενον ἢ κυλινδούμενον, κτλ. Ἐν τῷ λεξικῷ τοῦ Σουίδα φέρεται «Κουρεώτης: Ὁ κουρεύς, κτέ.», περὶ οὗ ποιεῖται λόγον ὁ Λοβέκκιος Γραμμ. Βουτμ. Τόμ. Β', σελ. 432. Ἡμεῖς σφόδρ' ἀμφιβάλλομεν ἂν ἐλέχθη ὑπὸ τινος κουρεώτης ἀντὶ τοῦ κουρεύς. Καὶ περὶ τοῦ βαλανεώτης γίνεται λόγος ὑπὸ τοῦ Λοβεκκίου ἐνθ. ἀν. σελ. 433 καὶ Φρυγίχ. σελ. 700. Ὁ Πειρσῶν (Μοίρ. σελ. 93) δοξάζει ὅτι τὸ βαλανεώτης καὶ βαλανείτης τὰ παρὰ τῷ Σουίδα κείμενα εἶνε παραφθοραὶ τοῦ βαλανευτής. Ἀλλ' ὑπάρχει ἐθνικὸν Βαλανεώτης παρὰ δὲ Πολυβίῳ Α', κ', 4 (σελ. 1230 Οὐλτζ.) φέρεται «πρὶν ἢ τὸν βαλανίτην τὸ μὲν ὑπάρχον ὕδωρ ἀφεῖναι πᾶν», ὅπερ μεταβάλλουσιν εἰς βαλανεῖτην¹.

Ἐπηρεάζειν ἐκ τοῦ ἐπήρεια.

Χοιροβοσκ. Ὀρθογρ. σελ. 204, 1 «Ἐπήρεια: δίφθογγος· ἐπηρεάζω γὰρ καὶ ἐπηρεασμός».

Ὅμοιον τῷ ἐπηρεάζειν δύναται νὰ νομισθῆ τὸ παρ' Ἡσυχίῳ «πλατεάζειν: ἀλαζονεύεσθαι, φενακίζειν». Ἀλλὰ παρὰ Φωτίῳ καὶ Σουίδα φέρεται «πλατλάζειν: ἀλαζονεύεσθαι», ὅπερ μετατυποῦται εἰς πλατεῖάζειν. Καὶ τὸ «ἐνπλατλάσασα: ἐν πλατείαις τύπτουσα ταῖς χερσὶν ἢ τρυφερευομένη» τὸ ἐν τῷ λεξικῷ

¹ Ἴδε Σχοιμαννὸν Ἰσπρί. σελ. 335. Ἑλλένδετον Λεξ. Σοφοκλ. σελ. 392 ἐκδ. β'. Λέντζιον Ἡρωδ. Τόμ. Β', σελ. 537, κλπ. Πρὸς καὶ Θησ. Στεφ. Τόμ. Δ', σελ. 1889 Παρ.

¹ Ἴδε Βερνάρδον Σουίδ. Τόμ. Α', α', σελ. 939.

τοῦ Ἡσυχίου κείμενον μεταβάλλεται εἰς ἐνπλατΕΙάσασα. Καὶ τὸ παρὰ Φωτίῳ «πλατΙάσαι: τὸ πλατεία τῇ χειρὶ παΐσαι. Φερεκράτης» μετέτρεψεν ὁ Μεινέκιος (Κωμ. Ἀποσπ. σελ. 126 ἐκδ. μικρ.) εἰς πλατΕΙάσαι, ὅπερ ἐγένετο ἀποδεκτὸν καὶ ὑπὸ τοῦ Ναβήρου (Φωτ. Λεξ. Τόμ. Β', σελ. 92). Φαίνεται δ' ὅτι καὶ παρ' Ἡσυχίῳ οὐχὶ τὸ διὰ διφθόγγου ἀλλὰ τὸ δι' ἀπλοῦ Ι γεγραμμένον ἐφέρετο. Τὸ ἀναγινωσκόμενον νῦν ἐν τῷ κώδικι:

πλατεΐαις

πλατῆρ: τὸ πλατεία τῇ χειρὶ πατάξαι

πλάτιγξ

ὀφείλει ἴσως νὰ συμπληρωθῇ καὶ διορθωθῇ οὕτω:

πλατεΐαις

πλατῆρ: (δοῦλος)

(πλατιάσαι): τὸ πλατεία τῇ χειρὶ πατάξαι

πλάτιγξ

Πρβ. «πλατῦρ: δοῦλος», ἀνθ' οὗ ὁ Σμιδίτιος εἶκασε πλάτηρ, τουτέστι πελάτης.

Ἐκ τοῦ πλατεΐα (χείρ ἢ φωνή) ἐσχηματίσθη τὸ πλατειάζειν, ἴσως δὲ καὶ πλατεάζειν, σημαῖνον ἢ πλατεία τῇ χειρὶ παΐειν¹ ἢ πλατεία τῇ φωνῇ χρῆσθαι² καὶ πλατέα λαλεῖν. Θεόκρ. ΙΕ', 88:

ἐκκναισεῦντι πλατειάσδοισαι ἅπαντα.

Σχολ. «Οἱ γὰρ Δωριεῖς πλατυστομοῦσι τὸ Α πλεονάζοντες». Ἑρμογέν. π. Ἰδεῶν Α', 6 «Ὁ γὰρ Θεόκριτος ἀχθόμενόν τινα πεποίηκε δωριζούσαις γυναιξὶ διὰ τὸ πλατύνειν τὴν φωνὴν τῷ Α τὰ πλεῖστα χρωμέναις»³. Δημήτρ. π. Ἑρμην. 177 «πλατέα λαλοῦσι γὰρ πάντα οἱ Δωριεῖς». Τὸ ὄνομα πλατειασμός κεῖται παρὰ Κυντιλιανῶ Ι, 5, 32.

1 Φρόν. σελ. 175 «τὸ γὰρ τὴν γνάθον πλατεία τῇ χειρὶ πληξαι κτέ.». Ἀριστοφ. Βατρ. 1096 «ὁ δὲ τυπτόμενος ταῖσι πλατεΐαις ὑποπερδόμενος φουσῶν τὴν λαμπάδ' ἔφρευγεν». Πρβ. καὶ Ἀπόσπ. 105 Δινδ.

2 Πολυδ. Β', 116 «Ἐῖποισ δ' ἂν φωνὴν ὑψηλὴν, ὑπέρογκον, λαμπρὴν, πλατεΐαν».

3 Ῥήτ. Οὐαλξ. Τόμ. Γ', σελ. 224. Πρβ. καὶ Τόμ. Ε', σελ. 484 καὶ Τόμ. Ζ', σελ. 971. Ἰδε Κοίνιον Γρηγ. Κορ. σελ. 329 Σχ. καὶ Ἀρήνσιον π. Διαλ. Δωρ. σελ. 398 καὶ Σχολ. Θεοκρ. σελ. 399.

Ἡ πλατεῖα φωνή οὐδὲν ἄλλο πολλάκις εἶνε ἢ μεγαληγορία, ἤτοι μεγαλορρημοσύνη, ψευδῆ ὄγκον καὶ ἀλαζονείαν ἐμφαίνουσα¹. Ὅθεν κάλλιστα, νομίζομεν, ἔχει ἡ τοῦ πλατε(ι)άζειν ἐξήγησις διὰ τοῦ ἀλαζονεύεσθαι καὶ φενακίζειν. Ὁ πολὺς Κόβητος ὑποπτεύει ὅτι τὸ παρὰ Φωτίῳ «πλατιάζειν: ἀλαζονεύεσθαι» εἶνε κακὴ ἀνύγνωσις τοῦ ἰταλιάζειν. Μνημοσ. Τόμ. Ζ', σελ. 479:

Πλατιάζειν, Photio auctore, est ἀλαζονεύεσθαι.

Equidem istiusmodi testem flocci non facio et suspicor **ΙΤΑΛΙΑΖΕΙΝ** Ἰταλιάζειν ab illo male lectum esse.

Hesychius: Ἰταλιάζειν: ἐν Ἰταλίᾳ διατρίβειν δεδεμένον: tum Ἰταλιώτης:

Οὐδ' Ἰταλιώτης οὐδ' ἀλαζὼν οὐδαμῶς².

Scitus incerti Comici senarius multo melius quid sit Ἰταλιάζειν demonstrat quam malesana Hesychii eruditio. Nihil aliud est quam ἀλαζονεύεσθαι propter Pythagoreorum fastum et arrogantiam ita iocose dictum.

Ὁ Ναβῆρος (Φωτ. Λεξ. Τόμ. Β', σελ. 92) προκρίνει τὸ πλατυρίζειν³. Ἀλλ' οὐδαμῶς ἡμῖν ἀναγκαία φαίνεται οὔτε ἡ Κοβήτειος οὔτε ἡ Ναβῆρειος γραφή. Καὶ τὸ πλατύνεσθαι δέ, τουτέστι πλατύνειν ἑαυτόν, εὐρίσκεται κείμενον ἀντὶ τοῦ ἀλαζονεύεσθαι,

1 Πρὸς καὶ ὑψηγορος, ὑψαγόρας, κτλ., ὑψηλολόγος, ὑψηλολογεῖν-εἶθαι, κτλ. Σουῖδ. λ. ὑψηλολογούμενοι «ἀπειλούντων τε καὶ ὑψηλολογουμένων». Θεμίσ. σελ. 351 Δινδ. «ὑψηλολογουμένου καὶ βρενθυομένου», κτλ. Ἀναγινώσκειται δὲ παρὰ Σουῖδα καὶ «Ἵψηλοτέρας: Ἀλαζονικωτέρας, ὑπερφερεστέρας. Ἵψηλοτέρας ἔγραψε Καπτανέως ἐπιστολάς ἐπαρθεῖς ἢ χαυνωθεῖς ἢ κερρωθεῖς». Καὶ ἐν τῷ Ἀβαντι τοῦ Σοφοκλέους φέρεται στίχ. 1230 «ὑψηλ' ἐφώνεις (ἢ ἐκὸμπεῖς) κατ' ἄκρων ὄδοιπόροις».

2 Φωτ. Λεξ. σελ. 117, 13 «Ἰταλιάζειν: ἐν Ἰταλίᾳ διατρίβειν» καὶ «Ἰταλιώδης: ὁ ἀλαζὼν ἀπὸ τῶν Πυθαγορικῶν διὰ τὴν Σύδαριν ὁ λάγνος» καὶ «Ἰταλιώτης: Πυθαγόρειος: ἐκεῖ γὰρ διέτριβον». Τὸ «Ἰταλιώδης κτέ.» φέρεται καὶ παρὰ Σουῖδα. Πρὸ πολλοῦ δὲ μετέβαλεν αὐτὸ εἰς Ἰταλιώτης ὁ Μενάγιος. Καὶ ὁ Κόβητος (Μνημοσ. Τόμ. Η', σελ. 22) ἔγραψεν Ἰταλιώτης καὶ «(ἢ) διὰ τὴν Σύδαριν ὁ λάγνος». Τὸ ῥῆμα ἰταλιάζειν μνημονεύεται καὶ ὑπὸ τοῦ Στεφάνου τοῦ Βυζαντίου σελ. 341, 17.

3 Ἰδὲ Σχολ. Ἀριστοφ. Ἰππ. 830 (σελ. 64 Διδ.) καὶ Πούχ. Τόμ. Β', σελ. 975 Ἀλδ.

σεμνύνεσθαι, σοβαρεύεσθαι, ὑπερηφανεῖν, κτλ. Τίμων παρὰ Διογένη. Λαερτ. Δ', 42 :

οὐ μέγα πρῆγμα, τάλας· τί πλατύνειαι ἡλίθιος ὧς;

Εἶπε δὲ ὁ Τίμων καί :

ἐν δὲ πλατυσμῶς

πουλυμαθημοσύνης, τῆς οὐ κενεώτερον ἄλλο.

παρ' Ἀθην. ΙΓ', 91. Πρβ. καὶ Ἡσύχ. «κατεπλατύνετο: καθυπερηφανεύετο»¹. Καθ' ὅμοιον τρόπον λέγεται ὀγκουῖσθαι ἢ ὀγκύλλεσθαι, μεγαλύνεσθαι ἢ μεγαλίχεσθαι (Εὐστάθ. σελ. 1943, 6 «Μεγαλίχεσθαι δὲ ἐπαίρεσθαι, ὡς καὶ ἐν Ἰλιάδι μηδὲ μεγαλίχεσθαι θυμῶ»), ἐπαίρεσθαι, κτλ. Παρατηρητέον δ' ὅτι παρ' Ἡσυχίου φέρεται οὐ μόνον «πλατυγίζειν: καταλαζονεύεσθαι ἀπὸ τῶν πλατῶν τῶν ἐν ταῖς κώπαις καὶ τῆς θαλάσσης» ἀλλὰ καὶ «πελαγίζειν: — καὶ ἀλαζονεύεσθαι καὶ ψεύδεσθαι μεγάλα»².

Παρὰ Στράβωνι Γ', ε', 6 «προσέττατε γάρ, ὡς ἔοικεν, ὁ νόμος τοὺς ὑπὲρ ἐξήκοντα ἔτη γεγονότας κωνειάζεσθαι» ὑπάρχει καὶ γραφὴ κωνεάζεσθαι-κωνεάζεσθαι. Ἐν τοῖς Ἐθνικοῖς τοῦ Στεφάνου σελ. 335, 12 φέρουσι τάντίγραφα κωνειάζεσθαι καὶ κωνεάζεσθαι καὶ ἀγωνίζεσθαι. Πρβ. καὶ Σχολ. Κλήμ. Ἀλεξ. Τόμ. Α', σελ. 423, 6 Δινδ. «οὐ καὶ Μένανδρος μέμνηται ἐν ταῖς Κωνεαζομέναις». Ὁ Μεινέκιος γράφει Κωνειαζομέναις³. Ἄλλ' ἴσως ὑπῆρξεν ἐν τῇ Ἑλληνικῇ γλώσσῃ καὶ τύπος κωνεάζομαι καθ' ὕφεσιν τοῦ Ι. Τὸ διφθογογραφούμενον δύναται νὰ παραβληθῇ πρὸς τὸ γενειάζω (γενειάω-γενειάσκω) καὶ ὑπογενειάζω. Περὶ τῶν παρὰ τοῖς μεταγενεστέροις ἐν χρήσει ὄντων συγγενειάζω, ἡμισειάζω-άζομαι, κτλ. θὰ γραφῶσι τὰ δέοντα ἐν ἑτέρῳ τόπῳ.

Λεαίνειν ἐκ τοῦ λεῖος.

Πρβ. καὶ ἀπολεαίνειν, ἐκλεαίνειν, ἐπιλεαίνειν, καταλεαίνειν, προκαταλεαίνειν, προλεαίνειν, συλλεαίνειν, συνεχλεαίνειν, ὑπολεαίνειν. Τοῦτον τὸν τύπον μεταχειρίζονται οἱ Ἀττικοὶ καὶ ὁ Ἡρόδοτος. Τὸ λεαίνειν εἶνε ἐπικὸν εὐρισκόμενον ἐνίοτε καὶ

¹ Ἴδε καὶ Μεινέκιον Κωμ. Ἀποσπ. Τόμ. Γ', σελ. 642.

² Πρβ. καὶ Ἐμπερροῦσιον Ἡσυχ. Τόμ. Α', σελ. 1673 Ἀλβ.

³ Κωμ. Ἀποσπ. Τόμ. Α', σελ. 341 καὶ Τόμ. Δ', σελ. 156.